

## POSUDEK VEDOUCÍHO DIPLOMNÍHO PROJEKTU

Zadání: Muzeum smyslů Jizerských hor  
Autor: Bc. Šárka Tomášová  
Akademický rok 2016/2017 – letní semestr

Šárka je dlouholetým studentem našeho ateliéru. Její projekty byly, vždy svébytnou reakcí na zvolené téma, někdy svéhlavě a urputně bojovala za svoji pravdu, ale vždy s uvěřitelnou vášní a chutí.

Pojetí lázní se dnes mnohdy zúžilo na wellness turistiku, ze které se postupně vytrácí původní podstata léčby za pomoci přírodních zdrojů. Šárka se ve své práci vrací ke kořenům. Obrací pozornost obecně k tématu léčivých zdrojů, schopnosti přírody rekreovat městského člověka. Od počátku to byla její vize, navrhnout místo uprostřed Jizerských hor, kde najde člověk uklidnění a zároveň objeví sílu a schopnosti klíčových elementů okolní krajiny. Za cíl si dala vytvořit prostředí, která bude schopno přenášet a zprostředkovávat vztah mezi přírodou a člověkem. Vybírá jednotlivé přírodní zdroje a popisuje atmosféru, její zadání je spíš literární útvar – než stavební program. Je pro ní důležité vytvořit prostředí nabitě emocemi. Příroda regeneruje, říká se v jedné reklamě, ale esence základních elementů přírody v architektonickém kontextu by mohly léčit.

Voda, jíl, rašelina, kámen, dřevo, mech, sklo i pára jsou elementy přírody, které mají zprostředkovat očištný rituál. Každý ve své osobité schránce – architektuře. Říkal jsem si, zda se ještě jedná o architektonické zadání, a nejde jen o nějaký landscape design, ale stále více se mi vnucovala souvislost této úlohy s prapůvodními objekty, které považujeme za architekturu. Dokonce je považujeme za archetyp architektury...jeskyně, stan, zakletý prostor, kruh, čtverec, sloupová síň. Původní elementy přírody ukryté ve schránce archetypální architektury. Téma, které je silné a původní, jakýsi pohanský rituál v kontextu elementárních prostorů. Možná v tomto ohledu stálo za to, věnovat více prostoru právě tématu archetypu, archetypální prostor jako místo starověkého rituálu. Provéřit vztahy přírody a člověka skrze první architektonické objekty, ale to by už asi nezbyl čas na konečný návrh.

V tomto ohledu vsadila Šárka na intuici a své pocity. Myslím, že je to možný a obhajitelný přístup. A to že svou architekturu promýšlela se odráží v různorodosti prostorové definice jednotlivých „dutých kamenů“. Mísí se zde prostory pohanské jeskyně, pastevecké jurty i starověkého chrámu...možná divoká směsice, ale působivá. Vše zabaleno do jednotného betonového pláště. Atmosféra jako základní motiv pro vybudování architektonického prostoru. Je jen škoda, že hluboká atmosféra, která je podchycena na schématických vizualizacích není dostatečně zdokumentována ve výkresech, které působí až příliš schématicky, bez potřebného detailu. Rovněž si nejsem jistý, zdali je litý beton z Liaporu tím pravým materiálem na takto pojímané stavby, kdy jen dopravou na místo stavby dojde k výraznému zásahu do krajiny. Proč nepracovat s místním kamenem či dřevem?

Nicméně, obecně vysoce hodnotím, že Šárka sleduje svědomitě své vnitřní pocity a představy a je schopna je převádět do osobitých architektonických obrazů, umí vystihnout charakter, má cit pro měřítko. Konečná grafická prezentace je stylově čistá, přehledná, ale bohužel nedotažená po technické stránce. Obsahově jí nelze nic vytknout, snad bych s ohledem na rozsah práce očekával větší přesah do interiéru a již zmiňované technické úrovně půdorysů a řezů. Uvítal bych samostatnou prezentaci veřejných prostor s patřičným materiálovým detailem.

Schopnost být empatický, citlivý a osobitý a zároveň racionální a komplexní považuji za výjimečné kvality, ke kterým by měl architekt směřovat. Celkově projekt hodnotím jako kvalitní, přínosný a inspirativní. Doporučil bych snad jen upřít adekvátní úsilí technickému řešení, které je nedílnou součástí práce architekta. Jen tak se člověk může radovat z celostního díla. Projekt hodnotím známkou B.

V Praze dne 12.6.2017 Boris Redčenkov